

Az öröm levele, Pál a római börtönből írja. Ezt írja az elején: fogsága az evangélium hasznára válik. A testőrség tagjai, a császár háza népe közül egyesek már megtértek. Ez a hatalom Istené: kegyelmes hatalmával, szeretetével lép először az emberek felé. Az evangélium „Isten hatalma”, életet teremtő hatalom. Isten Igéje nincs bilincsbe verve.

Krisztus-levél, Őt állítja a középpontba. „Ezért tehát...” – miért? Kiért? Jézus Krisztusért; a levélben közvetlenül ez előtt a Krisztus-himnusz áll: Krisztusért, aki megalázta magát, Isten létére emberré lett, szolgai formában. „Nem tekintette zsákmánynak”, nem erőszakkal harcolta ki istenségét, hanem eleve Isten, Őáltala lett minden. Az evangélium maga Jézus Krisztus. Minden más „evangélium” tévelygés. – Megalázta magát „mindhalálig, a kereszthalálig; ezért fel is magasztalta Őt az Isten... minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr”. Ezért kell szent, igaz, engedelmes hívő életet élnünk.

Pál teológiailag, Krisztus-ismeret alapján indokolja meg a gyakorlati tanításokat. Akinek Ő Úrrá lesz az életében, annál életfordulat következik be. Belső hatalommá kell lennie (nem maradhat külső), a szívembe kell költöznie, az „én Uram és én Istenem”-hez kell eljutnom. Leborultam-e már előtte, Úr lehetett-e már felettem? – Nekem kell leborulnom, nem mondhatom, hogy „Isten mindent elintéz, nem kell tennem semmit”. – „Akik pedig befogadták”, azokat hatalmazta fel arra, hogy Isten gyermekei legyenek. Ő Istentől született, mi is ilyenek lehetünk, mint befogadott gyermekek.

„Engedelmeskedjeteek távollétemben is; félelemmel és rettegéssel.” Pál meri mondani a gyülekezetnek: én szentül és igazán éltem közöttetek, ti is így éljeteek. Krisztus ott legyen közöttetek, bennetek, és akkor nem az én jelenlétem a fontos. Ebben a szent életben kövesseteek engem – mondja. De nem magát emeli ki, azt mondja: „életek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus” – az a Krisztus, aki megalázta magát, aki mindhalálig engedelmes volt. Nekem szól: képes volnék mindhalálig megalázni magamat, követni Jézust? Nekem hol a határ? Neki nem volt. Pál célja: életemben, halálomban Krisztus dicsőíttessék meg – mert Ő él bennem. Ez az üdvösség.

Hit és cselekedeteek. Jakab azt mondja: a cselekedeteek nélkül halott a hit. Pál: „nem cselekedeteekből” – ezek nem arra valók, hogy ütköztessük öket. Itt Pál is azt mondja: „félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösséteeteek”. Az üdvösséteet nem tétlenségre, nem hátradőlésre kaptam. Nem a mennyben kezdődik, hanem itt. Ez maga az Istennel való életközösség. Ott kezdődik, amikor befogadtam az Élet Urát. – „Elvégezteteet”: akkor mit kell kimunkálnom? Kinek az üdvösséte végezteteet el? Az enyém is, de ha Krisztus nélkül életek, az nem üdvösség. Az az üdvösség, hogy „velünk lakik az Úr”.

„Félelemmel és rettegéssel munkáljátok... mert Isten munkálja”. Hogyan lehetséges ez? Úgy, hogy vele vagyok. Észrevehetem a cselekedeteimen magam is, hogy Krisztussal vagyok-e, az Ő cselekedetei-e ezek. – Miért kell félni és rettegni? Mert a Krisztussal való közösségnek ellenségei vannak: a Sátán, a világ és az én. „Az ördögök rettegneek” (Jakab), nekünk nem így kell rettegnünk. A mi „rettegésünk” az Isten előtt való szent félelem: kicsoda Ő? János, aki Jézus földi életében legközelebb volt hozzá, amikor meglátja dicsőségben, a földre esik.

Mégis vétkezem, és összetörök a szívem – miért? Azért, mert megbántottam az én Uramat, aki csodálatosan szeret engem. Ilyenkor nélküle vagyok. Ebbe ne nyugodjak bele, mert Ő sem nyugszik bele. „Én terólad soha el nem feledkezem; tenyerembe véstelek be.” Visszamehetünk és menjünk is vissza Őhozá!

„Tudok cselekedeteidről... nem találtam cselekedeteidet teljesnek az én Istenem előtt. Az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy.” Ő nem nyugszik bele, ha nélküle élek, azaz halott vagyok. Engedelmes, boldog hívő életet élek? Vele élek? Csak akkor van üdvösségem. Egymást is ébresztenünk kell. – A gazdag ifjú nem nyitotta ki az ajtót, Jézus nélkül maradt. Ez a kárhozat. Krisztus nélkül bármit csinálhatok, a kárhozatban maradok.

„Meggazdagodtam” – mondjuk ma is, ezzel szemben Jézus azt mondja: „szegény vagy, vak vagy; végy tőlem... íme az ajtó előtt állok és zörgetek”. – Elveszíthetem Krisztust? Ő ott áll és zörget, de ezzel nem élhetek vissza. Nekem kell behívnom.

Ő munkálja ki, az Ő tetszésének megfelelően, az akarást és cselekvést bennem. Mint a kisgyerek, aki nem tud élni a szülei nélkül.

Zúgolódás nélkül – a pusztában vándorló nép folyton zúgolódott. Az óemberi természetem az, aki lázít. Ne engedjük, zúgolódás nélkül tegyünk mindent. Aki úgy szolgál, hogy Jézusé, azon ezt észre lehet venni. Ma kitűnik az ilyen: ha nem úgy gondolkodom, nem úgy beszélek, nem úgy teszek, ahogyan a világ. Így lehetek „csillag a világban”. A csillag nem tudja, hogy kinek mutat utat. Lehet, hogy én sem tudom, de tájékozódni fognak rajtam – és jól, mert Krisztusra mutatok. Rossz utat mutatok, ha relativizálom a Bibliát. Rossz úton jár az az egyház, amely nem Krisztusra mutat, mert nem az Életet mutatja.

Ebben a világban is hangzik: „örüljetelem velem”. Ha velem van a Krisztus, örülni, világítani, ragyogni fogok. Akkor a szenvedést is úgy hordozhatom el, hogy megdicsőítem Őt. „Nektek nemcsak az adatott meg Krisztusért, hogy higgyetek benne, hanem az is, hogy szenvedjetelem érte.” – „Ti vagytok a világ világossága”: úgy, hogy Ő bennem lakik. Erre van szüksége a világnak: hogy meglássák az Élet, az örök élet szépségét.

Krisztus napjai olyanok lesznek, mint Noé és Lót napjai. „Noé az Istennel járt”, ez volt az ő „titka”. Nekünk is az, hogy Krisztussal járunk. Csak ezt kell kimondanom: itt vagyok, Uram, Tied vagyok. – Figyelnek engem, ha világítok. Egyetlen hívő ember, egyetlen hívő gyülekezet áldást jelent a világban. Én is az lehetek.

Fil 1,29–30

Mert néktek adatott az a kegyelem a Krisztusért, nemcsak hogy higgyetek Ő benne, hanem hogy szenvedjetelem is Ő érte: ugyanolyan tusakodástok lévén, a milyent láttatok én nálam, és most hallotok én felőlem.